

Še en

Preblisk

Špela Potočnik, glavna urednica

BOJ!

Ljudje se zelo različno odzivemo v brezizhodni situaciji. Bodi-si zbežimo pred oviro, se z njo spoprimemo ali pa zaradi nemoči preprosto zamrznemo, ostanemo negibni. *Prebliskovci* smo izbrali boj. V vsej zmedi, ki so ga v pouk in vzgojno delo vnesli nova organizacija dela, opismenjevanje in podajanje snovi s pomočjo tehnoloških orodij, ocenjevanje preko zooma, kvizov itd., se pri *Preblisku* v resnici ni kaj dosti spremenilo.

V roku enega tedna po izpraznjenju naše šole ste dijaki kar sami od sebe začeli pisati svoje prve vtise, razmišljanja o tem, kako se počutite, kako preživljate te nenavadne čase. Pisali ste pesmi, zbijali šale, se urili v kritičnem pisanju, raziskovali svoje narečje. Nekateri prispevki so se nanašali na šolsko vsebino in projekte, ki ste jih izvedli, spet drugi ste pisali o temah, ki vam osebno veliko pomenijo.

Prvi zoom sestanek

Ni vas bilo treba zasledovati po hodniku in novačiti k pisanju. Sami od sebe ste čutili potrebo, da bi se izrazili. Kot da bi s pomočjo *Še enega Prebliska* iskali sogovornika, nekoga, ki posluša in bere še o čem drugem kot o fizični distanci, covidu-19, šoli na daljavo in o kruhu z drožmi.

Glanljivo je, da je Preblisk postal skupen projekt, da je, kljub temu da je odpadlo ogromno potovanj in dodatnih dejavnosti, ki jih ponuja naša šola, v tretji številki napolnil 80 strani ... in to BARVNIH! 😊

Kako bo s tiskom, ne vem. A ker imam rada v roki oprijemljivo papirnato verzijo, si ga bom zase natisnila na barvni papir, saj me bo tako še bolj glasno in vpijoče spominjal na čase, ko je v sivini dneva in enoličnosti prinašal barvo v naše življenje in nas naredil toplejše, človeške.

HVALA za to, da ste ga pomagali soustvarjati!

ŠOLA NA DALJAVO

[Rahela Muri]

Dober dan!

Ker vem, da nas pogrešate, sem si rekla, da vam bom malo popšala dan.

Zadnje dni imamo pri nas že okrog osmih sonček in je kar greh sedeti za knjigami. Ampak ker sem pridna dijakinja, se, kljub temu da me vleče ven, vsem dem za mizo in predelam tri četrte snovi za tekoči dan. Ker ati in mami trenutno ne živita z nami (ne skrbite, živimo z atom in mamo), saj je ati živinozdravnik in mora biti v stiku z drugimi ljudmi, sta se skupaj z mami preselila na našo drugo kmetijo, ki je pet kilometrov oddaljena od naše, da se stara starša ne bi nalezla bolezní.

Tako sem jaz doma *ta glavna*, kar pomeni, da me nihče ne uboga. Sem tudi učiteljica razrednega pouka moji sestri Tonji (ki obiskuje 1. razred) in Martinu (5. razred) in v teh dneh spoznavam, da ta poklic zagotovo ni zame.

Zadnje dni se bratje in sestre super razumemo in obujemo spomine na *mlade* dni s skrivalnicami, gledamo albume s fotografijami iz zgodnjega otroštva ter se sprehajamo. Bogu hvala, da imamo možnost iti ven na čist zrak, ne da bi nas kdo nadzoroval! Me pa ob tem *zmotijo* Ljubljánčani (brez zamerel!), ki pridejo sem in parkirajo svoje lepe avtomobile na naše travnike. Razjezi me tudi, da pridejo na piknik in pustijo za seboj smeti ter tako *prijazno* poskrbijo, da imamo potem mi, ko gremo na sprehod, kaj delati.

Zdaj, ko staršev ni, gre vsak dan eden od otrok zjutraj in zvečer v hlev in je res *prima*! Toliko časa je že minilo, odkar sem hodila v hlev, da se tega zdaj kar veselim. Danes, ko je še sonce, sva šli z mamo na vrt čebulčke

uštimat, ostali so pa drva *zrihtal*. Ko gre sonce za gore (pri nas malo prej, ob okolih 16.30), opravim še preostalo četrtno šolskih obveznosti.

Zvečer gremo v hlev, mlajšo sestro Tonjo dam spat (kar podvig je, da izbereva pravo pravljico), nato zmolimo rožni venec.

Včasih (no, kar pogosto) se zgodi, da smo nato ponovno lačni in načnemo kakšen mlad sirček ali pa marmelado (*njammm*).

Ostanite zdravi in upam, da kmalu vidimo v živo. Presneta reč, saj kar pogrešam Želimlje.

Za konec pa še nekaj slikic ...

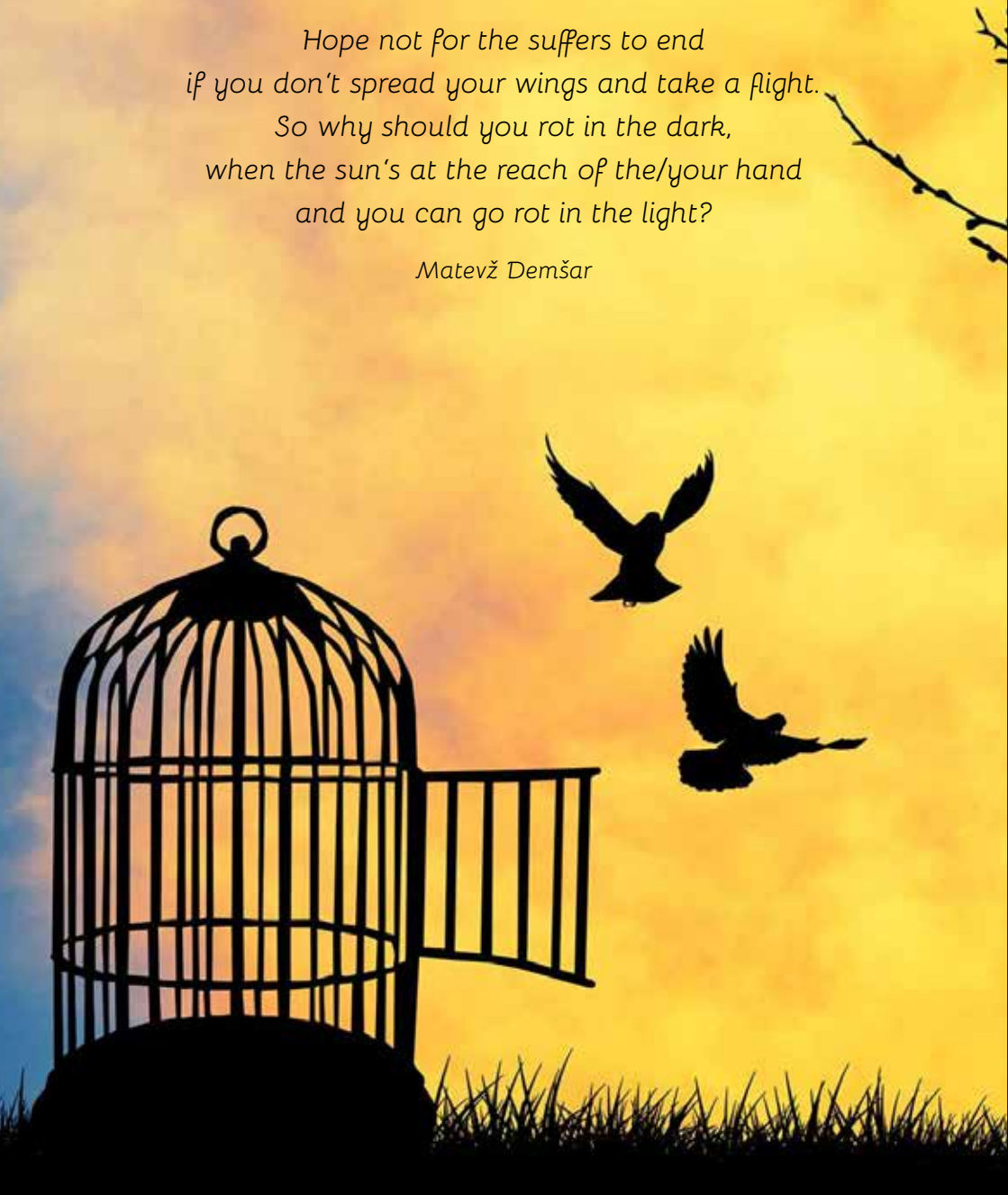

HOPE

*Hope not for the suffers to end
if you don't spread your wings and take a flight.
So why should you rot in the dark,
when the sun's at the reach of the/your hand
and you can go rot in the light?*

Matevž Demšar

Petra Vinčec

KJE JE NAŠ KOMPAS PRESOJE?

Jutro je tako kot zmeraj. Zaspano in prezgodnje, definirano po včerajšnjem dnevu. Ljudje so se razšli in porazgubili. Sedaj jim je ostal ves čas na svetu. Tisti čas, ki je nekoč minil. Tista zdavnaj izžvenela žalostinka za poletjem. Telo, ki ga je vedno manj in manj. Včeraj, ki definira naš danes. Kaj in kdo nas sedaj sili v razmislek? Kaj je tisto, kar bo preostalo?

Če je komu prišlo na misel, da bo moj prispevek govoril o koronavirusu, naj povem, da ne nameravam naštevati smrtnih žrtev niti obolelih. Razlog za to je preprost: zdi se, da so vsi družbeni mediji in socialna omrežja izgubili vse vedenje o poročanju in še o čem drugem. Ni res, da se v svetu trenutno ne bi nič dogajalo, ampak ostale novice trenutno ne prinašajo tolikšnega dobička. Seveda nas navadno nove informacije neznansko zabavajo ali – če niso zabavne narave – vsaj potešijo našo radovednost in zadovoljijo potrebo po novih informacijah. Podane so bodisi pisno, govorno ali prek videa, medijski svet je košček našega vsakdana, ki nas venomer spremlja – v črni kroniki, gospodarstvu ali na športnih straneh, prek spletnega bloga ali družbenih omrežij. Mediji so vsepovsod. Upoštevati velja tudi

dejstvo, da je žal svoboda ustvarjalcev medijskih prispevkov izjemno omejena. Velikokrat se zato zgodi, da mediji v svoj fokus postavijo nepomembnosti, kar jih zgolj privede do tega, da izgubljajo kompas za presojo. In kje je naš kompas presoje?

Zdi se mi, da mediji vedno bolj oblikujejo javno mnenje, javnost pa postaja čedalje bolj pasivna publika. Morda javnost ni pravi izraz. Ne bi želela obtoževati te javnosti in današnje družbe, ker ta družba smo MI! Javnost, družba, populacija, vse to smo mi! Mi smo tisti, ki ne znamo več razmišljati, ki se vdamo mnenju drugih, ki podležemo kapricam, ki si jih vendarle postavimo sami! Medijska moč, ki javnim občilom dopušča, da jim vse to uspe, je zgolj pika na i. V osnovi naj bi bila medijska vloga reprezentirati svet in ga obveščati o tekočih novicah, a obveščanje se je prevesilo v določanje, kaj ta svet sploh je. Pa vendar – če imajo mediji takšno moč, smo mi tisti, ki jim jo dajemo. Mi smo tisti, ki ne znamo oceniti resnice in laži, ker je stati na strani laži pač lažje. Mi smo tisti, ki smo prenehali razmišljati.

In bila je pomlad. Ta ni vedela, kaj se dogaja. Naselila se je v ljudeh in njihovem mišljenju in rodila se je nova misel: “Mar ni čudežno, kako se človek v krogotoku kar naprej vrača k samemu sebi?” Le mi smo odgovorni za to, kar bo preostalo. Od nas in od našega sveta.

Marija Ana Klančar

KARANTENSKA ŠOLA

Meni je v tem času imeti vse pod nadzorom in se samodisciplinirati kar velik izziv. Uspelo mi je že zamuditi kakšen rok za oddajo, video uro in še vedno nisem pri vseh predmetih povsem na tekočem. Mi gre pa vedno bolje in sem vesela, da me to obdobje, ko smo veliko bolj prepuščeni sami sebi, uči organizirati si svoj čas in ga čim bolj izkoristiti. Ker če izkoristimo čas in opravimo dolžnosti, nam ga ostane

nekaj tudi za tisto, kar nas veseli in kar nam daje motivacijo za opravljanje obveznosti. Zaenkrat si poskušam narediti čim boljši pregled nad vsemi obveznostmi tako, da si jih nekam napišem po dnevih ali pa glede na predmete. Pri novem načinu šolanja mi je všeč, da lahko malo dlje spim in da si lahko sama razporedim dan, najbolj pa pogrešamo družbo in razlage učiteljev. Mislim, da bom ob koncu krize veliko bolj cenila to, da lahko hodim v šolo in da imam prijatelje ves čas ob sebi.

Ilustracija: Gabriel Klančar, besedilo pesmi: Ananasov sin

VAŽN DA SIJE SONCE

Ko sem bil ujet v sistemu,
sem se upiral
stenam pravil

predsodkov
družbenih norm

Obstajal je krivec za
nepopolnost,
za nedinamičnost življenja.
,‘Sistem je imel napake,
da ne bo pomote.“

Narava pa je namesto mene
dokazala sistemu,
da je **f i k c i j a**.

(kasneje se izkaže, da je učinkovit vzvod
za večjo učinkovitost)

Podrla je stene, avtoritete,
norme, urnike, kordinate ...

I
I
I
I
I
V ..W
O
O
U
P..

Celoten jaz
se prestavi vame.
Zdej sm pa jaz edina stena.

*Ujeti v trenutek,
ki traja,
vsak posebej

brain power
se zmanšuje
poraba podatkov gre navzgor
-----*

*A je možno biti močan
posameznik
v vakumu?*

Ko te družba ne določa več,
in odpadejo priljubljenost ,
vpliv , pripadnost , empatija ...

postanejo bistveni za
preživetje

1. samomotiviranost
2. samodisciplina
3. samonadzor
4. spomini

SPOMINI... ..alencia...
...foto... ..ona... ..malca...
...soba... ..sošolke... ..churrosi...
...mokr... ..olona... ..run...
...jeg... ..r... ..hodnik...
...eneracija... ..bosanci...
...Starbuc... ..klavi... ..ona...
...reka...

...

matematika - DN
slovenščina - UČNI LIST
angleščina - Zoom

Netflix - serija

šport - hoja

...

I
V
naš čas si delijo predmeti,
ne pa osebe

maah
važn da sije sonce

Pesem na željo avtorja ni lektorirana.

PRIMAVERA

¡Quién robó mi primavera!
Dijo el pájaro al volar.
Siento en mí un ardor que quema
por no ver a la enredadera
agarrar sus hojas nuevas
en las rejas del portal.

¡Quién robó mi primavera!
Llora el niño al recordar
huérfano de sus peleas,
de recreos, de vivencias
cada día en las escuelas
que sordas quedaron ya.

¡Quién robó mi primavera!
Clama al cielo, por quemar
cada tarde como incienso,
prisionero de este infierno
confinado e indefenso
ese obrero sin currar.

¡Quién robó mi primavera!
El enfermo en hospital
llora solo, desahuciado
de los suyos, apartado
recordando y asustado
por un virus sin piedad.

¡Quién robó mi primavera!

Reza alegre en soledad
ese anciano en su aposento
que con fe pide sin miedo
volver a ver a sus nietos
y acabar su soledad.

¡Quién robó mi primavera!

Puede hacerse realidad
si prosigues con tus ansias
de salir con arrogancia,
rebotando intolerancia
a la calle sin piedad.

¡Y llegó la primavera!

A ese pájaro, al zagal;
a ese obrero, a ese anciano
a esa abuela, al parado
al que lejos ha viajado
al que sólo está en su hogar.

¡Y llegó esa primavera!

Que nunca quiso llegar,
floreando en tantos besos,
en abrazos, sonriendo,
disfrutando del momento,
respirando libertad.

Ezequiel García

Pr'jave

[13] še en

PREBLISK

šola na daljavo

Prof. Špan Česen:

»Ko se Tobija oglasi, se mi v misli vedno pripelje tista pesem *Bil je tako prikupno zmeden*.«

Prof. Špan Česen: »Vedno mešam imena mojih treh. Samo čakam, da bom Roka po žensko poklicala.«

Joshua: »To še ni tako hudo. Mene je enkrat mami Abi poklicala. To je moj pes.«

Prof. Šlajpah: »Torej, če boste šli v kakšen zabavališčni park, nujno vzemite nihalo s sabo in opazujte, kako deluje na prostem padu.«

Prof. Lajevac: »Na primer, da rečeš, da Spiderman leti rešit nekoga.«

Razred: »Ampak Spiderman ne leti!«

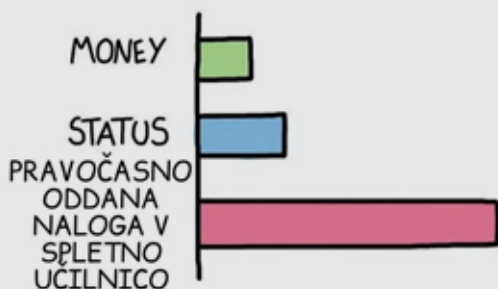
Prof. Lajevac: »No, pa si pač sami izberite najljubšega superjunaka, ki leti.«

Tobija: »Čebelica Maja!«

Prof. Lajevac: »Nadja, zanikaj poved *Napišita referat*.«

Nadja: »Pošljita referat.«

WHAT GIVES PEOPLE FEELINGS OF POWER

POMLAD

Kdo mi je ukradel pomlad!
– vpraševala je ptica v letu.
Bolečino čutim v sebi, ki žge
od tega, da ne vidim slaka
viti novih listov
po prečkah na portalu.

Kdo mi je ukradel pomlad!
Fant ječi, ko se spominja:
sirota je brez svojih preprirov,
brez igre, izkušenj vsakega
izgubljenega dneva v šolah,
ki so ostale neme.

Kdo mi je ukradel pomlad!
Kriči v nebo, ko gori
vsak večer kot kadilo,
ujetnik tega zaprtega,
brezupnega pekla,
delavec brez dela.

Kdo mi je ukradel pomlad!
Bolni v bolnišnici
joče sam, odtujen
svojim, zapuščen v
spominih in prestrašen
pred virusom brez usmiljenja.

Kdo mi je ukradel pomlad!
V samoti goreče moli
starec, iz male sobe
prosi goreče, brez strahu:
da bi znova videl vnuke
in končal svojo samoto.

Kdo mi je ukradel pomlad!
Lahko se uresniči,
če hraniš svoj nemir
se ne rešiš prevzetnosti, pustiš
nestrpnosti brez usmiljenja
prekipeti na cesto.

In prišla je pomlad!
Za tisto ptico, za dečka;
za onega delavca, za starca;
za babico, brezdelnega,
za tistega, ki je odpotoval,
za tistega, ki je bil le doma.

In prišla je ta pomlad,
ki vendar ni hotela priti –
zdaj cveti v tolikih poljubih,
objemih, smehlja se,
uživa v trenutkih,
diha svobodo.

prevod Urban Šiřrar

POMLAD

Kdo mi je ukradel pomlad?

Je v letu rekla ptica.
Čutim žgočo bolečino,
ker nisem videl ovijalke
stegovati novih listov
po rešetkah na vhodu.

Kdo mi je ukradel pomlad?

Otrok objokuje spomine,
osiromašen svojih bojov,
svojih odmorov, svojih izkušenj
vsakega dneva v šoli,
ki že (p)ostaja gluho tiha.

Kdo mi je ukradel pomlad?

Zajokalo je nebo, vsak dan
gori kot kadilo.
Zapornik tega pekla je,
nemočen, ujet,
delavec brez dela.

Kdo mi je ukradel pomlad?

Bolnik v bolnišnici
joče sam, zapuščen od vseh,
ločen v spominih,
prestrašen zaradi
neusmiljenega virusa.

Kdo mi je ukradel pomlad?

Moli radostno v samoti
v svoji sobi, starec.
V veri sprašuje, brez strahu –
Bo zopet videl svoje vnuke
in končal to osamljenost?

Kdo mi je ukradel pomlad?

Lahko se uresniči,
če boš vztrajal s svojim
nemimim hotenjem,
vzvišen hodil ven –
preplavljen z nestrpnostjo,
neusmiljen – na ulico.

In prišla je pomlad!

Za ptico, jato,
za delavca, za starega moža,
za babico, za tistega,
ki zdaj ne dela,
za popotnika,
za tistega, ki je ostal doma.

In prišla je pomlad!

Tista, ki nikoli ni želela oditi,
je vzcvetela v tolikih poljubih,
v tolikih objemih!
Uživajoč ta trenutek,
dihajoč svobodo.

ČEVLJI

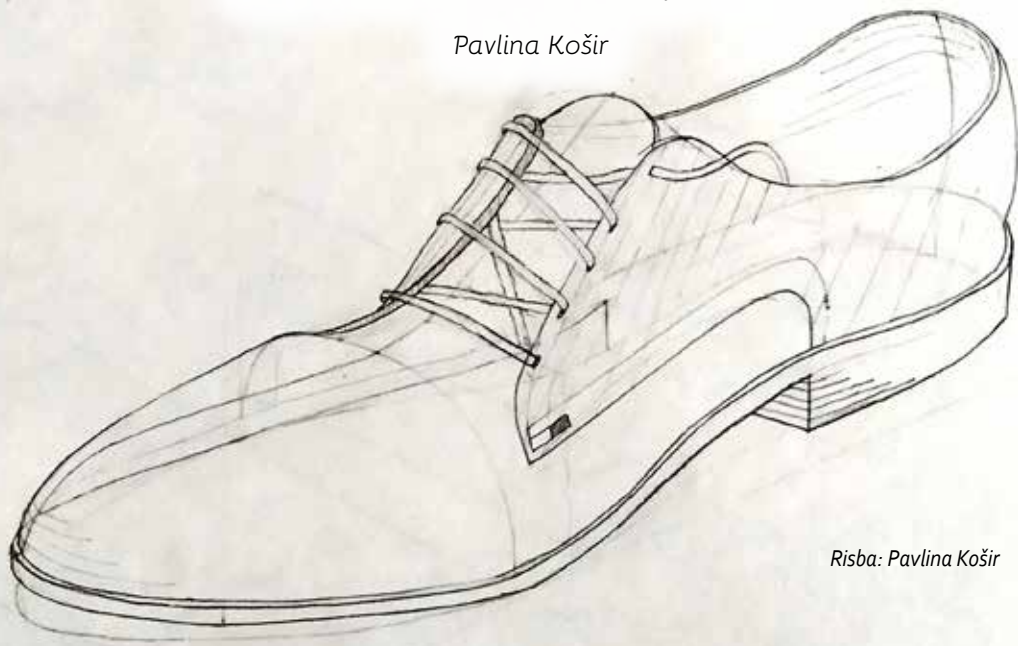
*Moji čevlji niso tisti pravi.
Nočem jih obut
in ... žulijo me.
Zakaj niso kot v moji glavi?*

*Stojijo, namesto plesa na zabavi.
Obupano gledajo ostale
in si želijo,
da bi kot drugi skakali po travi.*

*Vsi čevlji so bolj čedni,
prav gotovo tudi lepše govorijo.
Njihov nasmeh je lep
in že na daleč vsi žarijo.*

*Pa vendar moji čevlji plešejo.
Rahlo jih odvežeš, obuješ tople nogavice
in ne žulijo več.
Potem ... nasmeh krasi tudi njihovo lice.*

Pavlina Košir

Risba: Pavlina Košir

MIHAEL, DOPUSTI MI

dlje od obrobja tvojega razuma,
zdaj le tipaje skušam utirati pot
skozi noč in reprizo življenja,
tipaje tudi v noč zavita misel,
znova in znova čaka utrip;
to noč najini duši utripata složno.

Mihael, dopusti mi, prosim,
navzočnost v molitvi;
v pasivni spokojnosti
še bolj koprnim po tebi, dotiku.

Dopusti dotik;
dopusti misel, čutenje,
ki trga srce in terja rešitev.
Ne vem, kaj je rešitev,
vseeno pa mi prizor,
ko vzletiva kakor sv. Jožef Kupertinski,
osmisli tisto čutenje
in se ga lahko oprimem
in ga lahko imam.

Tinče

Pr'jave

Pri matematiki sledi zoprn primer.

Prof. N. Lavriša: »Kdo je naslednji?«

Razred: »Matic!«

Prof. N. Lavriša: »He he he.«

Zaradi gradnje se vse trese.

Prof. N. Lavriša: »Kaj pa delajo?

Tukaj se vse trese. Imate kar masažo. Se bom še jaz malo usedla, da me zmasira ...«

Prof. P. Šlajpah: »Torej, kdor ima prefinjen sluh, sliši razliko med dobro in slabo violino. No, jaz je ne. Med zelo dobro in zelo slabo kitaro jo pa slišim.«

Prof. N. Lavriša: »Kdo je včeraj manjkal pri testu? Lajevec, Štukelj. Merše je pa bila, a ne?«
Razred se smeji.

Prof. N. Lavriša: »Kaj pa je?«

Nekdo: »Andrej Merše je fant!«

Prof. N. Lavriša (gleda Gašperja): »Miha! (ne reagira) ... aja ... Gašper!«

Meta: »Boltežar!«

(angleščina, med pogovorom)

Neža: »When we said that to Emro ... I mean to prof. Emro ...«

Prof. Š. Česen: »Andraž, what should a girl be like?«

Andraž: »Face.«

Prof. Š. Česen: »What kind of face?«

Andraž: »She should have 2 eyes, a nose ...«

Prof. Novak: »Wann produzieren wir Dopamin?«

Nekdo: »U! Wenn man raucht!«

(pri nemščini napišemo veliko pridevnikov, na koncu pišemo še pridevnike, ki nas zanimajo)

Prof. Novak: »Še kakšen?«

Andrej: »Nel«

Prof. Novak: »Warum?«

Andrej: »Ker jih imamo že 200 preveč!«

(pri nemščini po tretjem slajdu novih besed, prof. Novak pa nam je zagotovila, da je bil to zadnji)

Prof. Novak: »Aja ... imam še enega. Ups. Ich bin optimistisch.«

FOTONOSTALGIČNI KOTIČEK

Pozdravljen, dragi bralec, draga bralka!

Predstavljam ti novo rubriko e-Prebliska: fotonostalgični kotiček.

Zakaj?

Ker zelo rada brskam po starih slikah in obujam spomine na vse vrste dogodivščin, ki mi jih je prineslo življenje.

Tudi ti to rad počneš?

Prepričana sem, da vsaj kdaj (še sploh v teh časih) zaideš malo globlje v galerijo in kar naenkrat z mislimi pristaneš na ekskurziji, na potovanju, v sobi, ob Želimeljščici ... S slikami se prebudijo spomini na anekdote, nasmehe, prigode ...

No, tako brskaš po galeriji, postaneš ves nostalgichen in kakšno sliko že skoraj pokažeš svojemu *cimru*, ki bi praviloma sedel zraven tebe in se skupaj s tabo navduševal nad slikami, a se spomniš, da v resnici sediš sam, doma v svoji sobi, in da *cimra* verjetno še dolgo ne boš videl. Zato te dragi dijak, dijakinja, profesor, profesorica, vzgojitelj, vzgojiteljica, ravnatelj ali čistilka, vabim, da kakšno sliko (ki ji dodaš opis in jo pošlješ na **preblisk123@gmail.com**), ki v tebi vzbudi vsaj malce nostalgije, deliš z nami v naslednjih izdajah e-Prebliska v fotonostalgičnem kotičku in tako še komu izmed nas obudiš kakšen prijeten želimeljski spomin.

Navdušeni nad Forumom Romanumom

»Jepovi tajta jeeek«

Naš Polc na delovnem mestu, vedno na razpolago za pogovor in zabavo

Ostati nasmejan, četudi se zdi, da se je svet obrnil na glavo

Kdo je
v San Marinu
kupil največ
račk?

Naslednje leto se bomo tukaj namesto za žogo borili v vrsti za kosilo

Večerno prepevanje Angelčka; ko se glasovi prepletejo v eno harmonijo in ko se srce uglesi

Strgana struna in Dekadristi v elementu

Razredni vikend, spanje na seniku, kres, kopanje
in vožnja s profesorjevim traktorjem

Štirje francoski mušketirji

Z dekliškimi vzgojnimi smo šle iskat Strunjansko sonce

Kdo bo poskrbel, da bo naslednjič dvorana bolj polna?

#wannabe

Deljeno veselje je dvojno veselje

So to naši delavci?

prof. Julijana Mary Dolenšek Vode

THE INTERVIEW

Dear Reader,

It was hard to prepare something for the 1st year students. The Unit that we were supposed to start working on was too pessimistic for the time we have encountered. So I suggested – Let's read together and I chose the following novel Mark Haddon's, *The Curious Incident of the Dog in the Night-Time*. It was a coincidence that Petra Vinčec was talking about it in a previous Preblisk. I gave them the link https://www.youtube.com/watch?v=PgZx_lrgWKE to the audio book and also how to get the novel on-line.

And because they did not do a lot of Arts for quite some time, I suggested that they could also draw something from the novel, in honour of their teacher Ms Tjaša Celestina.

Their work was well done and I was able to see that they had really focused on their work. I could also show you their answers, but for today, here are some of the pictures.

Yours faithfully,
mag. Julijana Mary Dolenšek Vode, prof.

Please, read the interview, which has been created through the given instructions to "Working from Home". In this interview you will be able to read the answers done by Petra Vinčec and Nadja Rozman.

prof. Julijana M. Dolenšek Vode,

»What did you think the novel would be about when you heard the title for the first time?«

Petra Vinčec, »The novel has an unusual title. I was a little bit sceptical and critical, but later on, I realised what a likeable person Christopher is and I liked the novel very much.«

Nadja Rozman, "When I heard the title for the first time I thought that the novel would be about a dog and its adventures, I thought the dog would be the main character.«

prof. Julijana M. Dolenšek Vode,

»If we staged this novel, which part would you like to play and why?«

Petra Vinčec: »I would like to stage the very first part of the book, where Christopher finds the dead Wellington. I would include all of Christopher's thoughts as a voice

in the background. In my opinion that scene is very theatrical. «

Nadja Rozman, "If we staged this novel, I would like to play Siobhan, because she is a very good person and she always tries to help Christopher. «

prof. Julijana M. Dolenšek Vode,

»Explain what Christopher likes or dislikes.«

Petra Vinčec, »He likes Maths and logical situations that are explainable. He doesn't like being touched, neither talking to people for a long time. He also refuses touching brown or yellow things. When someone moves the furniture, it makes him feel uncomfortable.«

Nadja Rozman, »Christopher likes the colour red and therefore all red things make him happy. He also likes Math problems, Physics, timetables (to have everything in order), his rat Toby, dogs, space and computer games. He does not like people that tell lies and the colours brown and yellow. He does not like crowded places, talking to strangers, people laughing at him and people touching him..«

prof. Julijana M. Dolenšek Vode,
»How important is
education to Christopher?«

Petra Vinčec, »Education is very
important to Christopher, because
he considers himself as smart
and capable.«

Nadja Rozman, »Christopher is a
very smart child/boy, which is why
education is very important to
him. Even in his free time he often
watches educational Programs, for
example University Challenge and
Blue Planet, and practices Maths.«

Ilustracija: Elizabeta Sara Glas

Ilustracija: Maja Potočan

prof. Julijana M. Dolenšek Vode,
»What role does Siobhan
have in his life? «

Petra Vinčec, »She is a professional who gives him advice and tries to understand him. I think she encourages him to do the things he wants. «

Nadja Rozman, »Siobhan is Christopher's teacher, and I think that she is also his only friend and his "second mother" that is why he trusts her so much. «

prof. Julijana M. Dolenšek Vode,
»How far do you understand his
mathematical problems?«

Petra Vinčec, »I'm not that good of a mathematician that I would dare to oppose him. I think mathematical problems are a very important part of his life, because the meanings of his expressions rely almost entirely on logics.«

Nadja Rozman, »His mathematical problems are very interesting, but some of them are too complicated for me.«

prof. Julijana M. Dolenšek Vode,
»Explain your feelings when he
started to look for his mother!«

Petra Vinčec, »I was very scared because I didn't think he's brave enough to survive this kind of journey and so many social interactions. «

Nadja Rozman, »I think that he started all wrong. I understand that he was in a great shock, but I think that he could have convinced his father to go and visit his mother along with him, instead of running away and acting so irrational.«

 prof. Julijana M. Dolenshek Vode,
»Which scene did you find interesting and why?«

Petra Vinčec, »I think the scene when Christopher finds his mother's letters is very interesting. It presents a shocking plot twist in

the novel. Even though Christopher doesn't understand the true meaning of those letters, a reader quickly finds out there are even more lies Christopher's father has told him.«

Nadja Rozman, »The scene I found interesting is when he was asking his neighbours if they knew who killed Mrs Shears' dog. The way his neighbours reacted is interesting and it is also interesting how he always tried to talk as politely as he could, even though he did not like talking to strangers.«

Dear students,

Try to find the correct meanings of the words. Do not try to guess them, but use a dictionary and be careful of the part of speech – the meaning changes if you check out the wrong one.

Examples from the novel that are supposed to be checked out are in bold	English Definition
A Swiss Army knife with 13 attachments including a wire-stripper and a saw and a toothpick and tweezers .	
I said, » Yes. I always tell the truth.« And he said, »Right. I am going to give you a caution .«	
And the next week she rang Father at home and told him that I could take the A level and the Reverend Peters would be what is called the invigilator .	

Pr'jave

Stvar perspektive ...

Izak: "Ali se pravilno reče *Jakna* je prevelika zame ali Jaz sem premajhen za to *jakno*?"

Ana: "Reče se *Jakna* mi ni prav."

Pogovorjamo se o drogah.

Izak: "Mami, a je sploh kakšna stvar, ki je dobra, da NI slaba?"

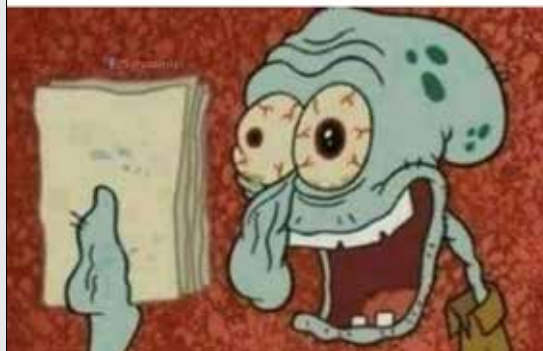
Ana: "Goveja juha."

Med pogajanjem ZA in PROTI ogledu Harry Potterja.

David: "Pa mami, zakaj je tebe strah, da bo nas strah?"

Izak: "Če nas ne bo strah, bomo težko pogumni."

**When you finally finish
your homework at 5 am in
the morning**

Včasih rada dlje poležavam.

Otroci: "Ati, mamiiii! Zbudita se! Zvečer morata iti prej spat. Zakaj ne gresta?"

Midva: "Ker rada nekaj časa preživiva tudi brez otrok."

Otroci: "Pa med sanjami bodita brez otrok!"

Ana: "Mami, zakaj imamo ljudje oči, pa ne moremo videti znotraj sebe?"

Jaz: "Eeeeeeeem."

Foto: Ana Malovrh

Foto: Ana Malovrh

Špela Potočnik

Imaš 5 minut?

V teh dneh, ko zelo veliko sedimo in smo v prisiljeni drži, pride prav kakšna vaja, ki ne vzame veliko časa ter hkrati omogoča zelo veliko spremembo v našem telesu.

Vaja, ki jo bom opisala, vam bo pomagala povečati umirjenost v telesu. Med izvedbo se na novo postavita *atlas** (C1, prvo vratno vreteno) in *axis** (C2, drugo vratno vreteno). Poveča se mobilnost vratu ter celotne hrbtenice. Vaja poveča pretok krvi v predel možganov, kjer se nahaja pet *kranialnih** živcev, katerih optimalno delovanje je potrebno za uspešnost pri testih. 😊 Vaja je učinkovita, enostavna za izvedbo in ne vzame veliko časa!

PRED IZVEDBO IN PO NJEJ

Preveri stopnjo premika svoje glave v vratu. Zavrti glavo v desno do točke, ko ti je še udobno. Nato premakni glavo nazaj v *center* in počakaj. Zavrti glavo v levo. Preveri, če je rotacija v drugo smer drugačna. Po izvedbi vaje na enak način preveri, če se je kaj spremenila mobilnost vratu.

NAVODILA

1. Ulezi se na hrbet.
(Kasneje, ko boš vajo že obvladal, jo lahko izvajaš tudi v sedečem ali stoječem položaju.)
2. Prekrižaj prste ene in druge roke ter jih položi nazaj za hrbet na glavo.
3. Celotno težo glave nasloni v sklenjene roke. Čutiti bi moral težo svoje glave, kako počiva na prstih sklenjenih dlani.
(V primeru, da čutiš bolečine v ramah, lahko glavo položiš le v eno od dlani.)
4. Ves čas izvajanja vaje imaš glavo pri miru.
5. Premakni oči v desno do točke, ko ti je udobno (glave ne premikaš).
6. Pogled zadrži za od 30 do 60 sekund oz. do tiste točke, ko boš v telesu začutil enega izmed treh odzivov: **zehanje**, **zavzdih** ali **pogolt**. Gre za znak sprostitve tvojega avtonomnega živčnega sistema*. Na tej točki te prosim, da si potrpežljiv in res počakaš. Če nisi prepričan, če se je to res zgodilo, lahko še enkrat poskusiš.
7. Oči naj gredo nazaj v osnovni položaj.
8. Oči obrni v levo in ponovi enako kot pri točki 6. Glava je še vedno popolnoma pri miru.

Vaja je končana. Počasi se iz boka prevali v sedeči položaj in preveri, če je premik vratu v levo in v desno kaj drugačen kot pred izvedbo vaje. Preveri tudi, če se je kaj spremenilo tvoje dihanje. Si opazil karkoli zanimivega?

POMEMBNO: Če se ti zvrtil, ko vstaneš, je to verjetno zato, ker si se sprostil, ko si ležal na tleh, in se je znižal tvoj krvni pritisk. Gre za povsem normalno reakcijo. Običajno traja minuto ali dve, preden se krvni pritisk uravna ter sčrpa več krvi v možgane.

Vzemi si čas zase. Ne bo ti žal! In ... sporoči mi, če bo vaja delovala!

* Ne glej v geografske ali latinske učbenike, temveč v biološke. 😊

Postopek izvedbe vaje si lahko ogledaš na spodnji povezavi:

<https://www.facebook.com/mojesledi/videos/161158895233970/>

Biologija malo drugače

Ob začetku karantene smo pri pouku ravno do konca predelali celično dihanje in fotosintezo. Zato so dijaki za prvi teden dela dobili nalogo, da pripravijo predstavitev posameznega dela celičnega dihanja ali fotosinteze na čim bolj inovativen način. Pri tem so lahko posneli filmček, izdelali risanko, strip, napisali pesem ... Vse predstavitve smo zbrali na portalu *Padlet*, tako da so si lahko pogledali predstavitve drug drugega in s tem dodobra utrdili snov.

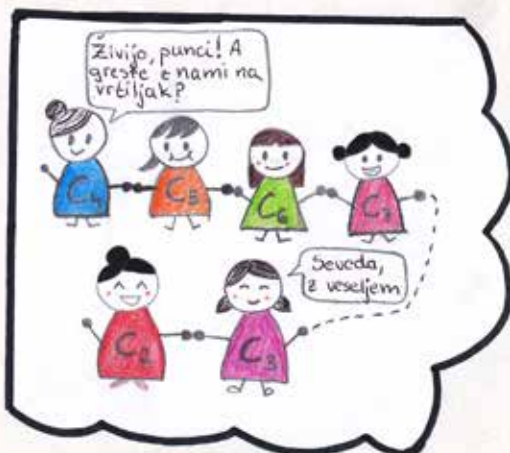
Vida Šinkovec

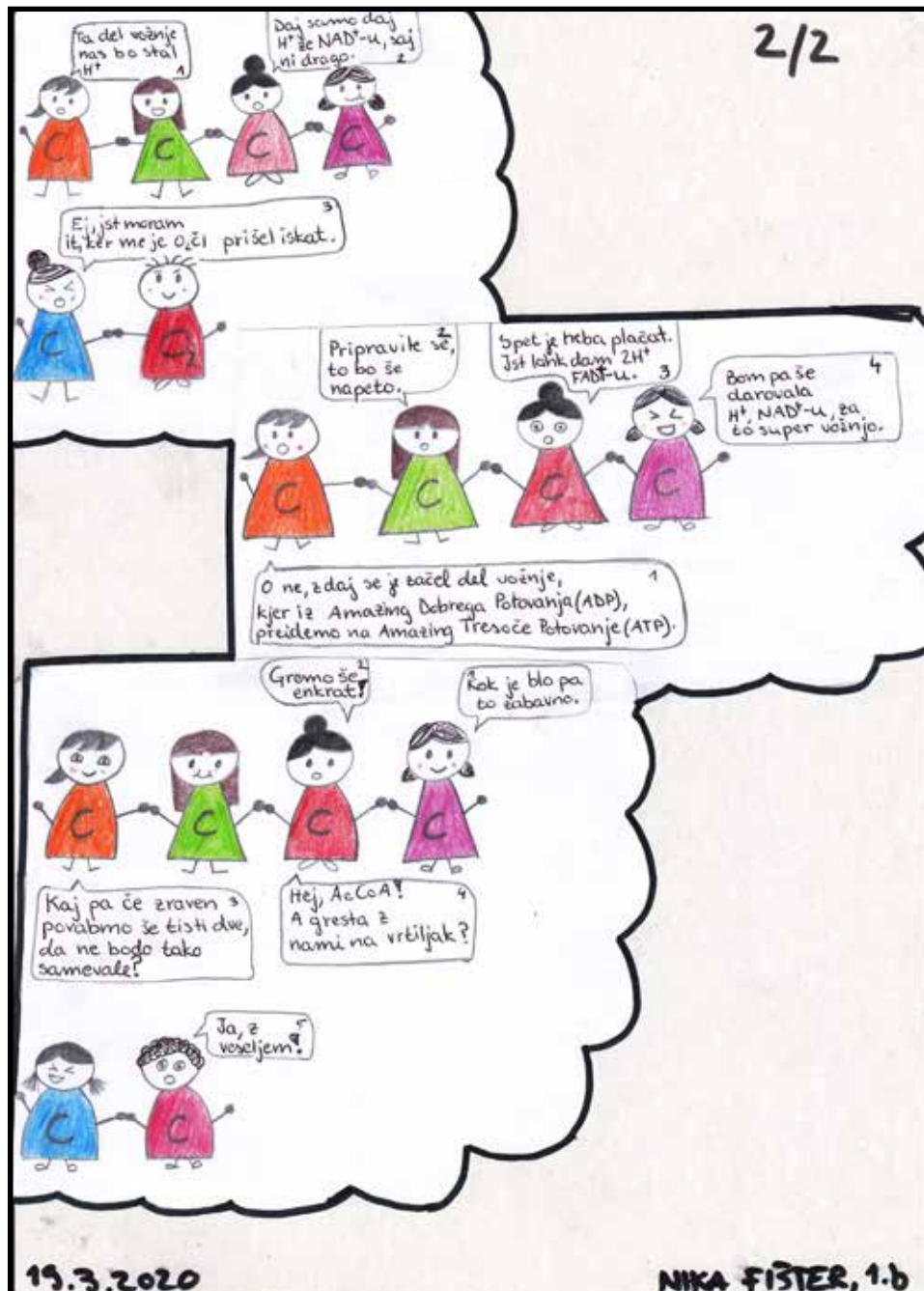
Ilustracija: Gabriel Klančar

KREBSOV CÍKEL

1/2

Nastanek AcCoA

PESEM O ROJSTVU KOENCIMA A IN VRTENJU KREBSOVEGA SVETA

Iz glikolize v matriks piruvat hiti
in CO_2 že iz telesa ven leti.
Nato se NAD^+ v NADH obrne
ter se v dihalno verigo vrne.
Tako nastal je acetil koencim A,
a zdaj že Krebsov cikel čaka ga.

Krebsov cikel – to je krožna metabolna pot,
da ne bo na testu kakšnih zmot.
Najprej združita se AcCoA in star produkt.
Nato spet iz NAD^+ NADH nastane,
 CO_2 se spet odcepi
in tako samo še 5 C atomov nam ostane.
 CO_2 spet nam ven hiti,
sprosti se NADH in ATP ,
proces pa se naprej vrti.
 FADH_2 iz FAD^+ nastane,
nov NADH pa del dihalne verige postane.

Tako se Krebsov cikel je končal,
vrtel pa se bo,
dokler bo znal.

Lucija Janša

Urban Šifrar

"VSE JE EKSTAZA, EKSTAZA SMRTI"

Mahlerjeva deveta simfonija odmeva iz premajhnih zvočnikov in vase vpleta Kosovelove verze – vsak naslednji je močnejši, z vsako besedo je bližji vrhunec, izhod iz kozmičnega in zgodovinskega časa v bistvo, v točko eksistence, ki je produkt genialnega umetniškega dejanja. Ekstaza smrti je Kosovelova vizija, uvid preko lastne časovne omejenosti, in vsaka beseda, zapisana o njej, je že objektivacija, poskus spraviti jo v okvire determinacije običajnega sveta. Pa vendar se prisilimo in jo poskusimo obravnavati tudi z zgodovinskega vidika.

Evropa z začetka dvajsetega stoletja je bila, čeprav na videz polna optimizma, shirana od protislovij nenadnega napredka industrijske revolucije in zastarelih sistemov oblasti. Vsa napetost se je pričela sproščati v prvi svetovni vojni,

začetni optimizem nekaterih držav sta kmalu zamenjala nihilizem in brezup, a do pravega dna človeštvo še ni prišlo. Kosovel je videl še naprej, priti je morala še ena vojna in človeštvo pasti še niže, v pekel genocidov in udejanjenja skrajnih meja zla, ne na prikrit, ampak triumfalen način. "[I]n rešitve ni in ni, [...] dokler ne pademo jaz in vsi," je pisal Kosovel, in vendarle se je zdelo, da je bila ekstaza zla po vojni oz. po končnem padcu vseh pogubnih izmov izpeta in da bo iz pogo-rišča vstal novi človek. Padle so pregrade, Evropa se je povezovala, kapitalizem se je družil s socialno državo

in življenjski standard se je višal. A hudič ni počival – z intenzivno globalizacijo, uvoženo kulturo užitka, seksualno revolucijo in sekularizacijo je pričel z razkrajanjem Evrope na bolj prefinjen, prikrit način. Spravil se je na njene ključne temelje: na krščanski nauk, ki je bil stoletja zasidran v njenem bistvu, in je, skupaj z izročilom antike, edini predstavljal garant pred popolno destrukcijo moralnih norm ter bil edini, ki je ohranjal in mogel človeški osebi dati pravo svobodo.

Povsem napačen bi bil tu sentimentalni pogled na zgodovino – zavedati se moramo, da je le-ta prav tako polna zla in izkoriščanja kot naš čas, a vendarle je bilo krščanstvo tisti ideal, ki je preprečeval splošno otopelost, ki je nastopila danes. Če je človek 20. stoletja doživel ekstazo in na njenem vrhuncu umrl, potem danes udobno nameščen leži v grobu in pusti mislim, da jih upravljajo interesi svetovnega kapitala. Otopelost ne pomeni, da je človek nehal (formalno) protestirati, pomeni pa, da se je nehal boriti za svojo duhovno svobodo in samostojnost. Iluzije, prikrite zasužnjenosti človekove osebe, so morda hujše kot kdajkoli prej. Bolj očitno pridejo na dan ob krizah, ki so nezogibna usoda kapitalizma. Takšna

je bila ekonomska leta 2008 in takšna je tudi naša trenutna. Danes se prvič jasno rušijo miti o evropski solidarnosti, o prioritetah in mentaliteti sodobnega človeka, oropane svoje duhovne dimenzije. Po drugi strani pa bo žal moralo preteči še nekaj krvi, preden bodo padli tudi miti digitalizacije (dataizma) in seksualne revolucije – legitimizacija splava, destrukcija družine, feminizacija moških idr. V nenadno prerojenje evropskega človeka po krizi zaradi koronavirusa tako gotovo ni realno verjeti. Prenova družbe se ne zgodi v trenutku, edina prava revolucija, revolucija duha, je dolga pot, ki se začne v askezi človekove osebe in njenem iskanju svobode – prenova osebe pa, kot je učil ruski krščanski filozof N. Berdjajev, ni ločljiva od prenove družbe. Prav doseganje svobode je tisto, ki se kaže v presežnem dejanju, v umetniški stvaritvi ali nedoumljivi žrtvi, ki zares zamaje tok zgodovine in poseže v onstranstvo.

“[I]n rešitve ni in ni,
dokler ne padeva jaz in ti,
dokler ne pademo jaz in vsi,”
dokler ne padejo vse iluzije, laži
in prevare zavesti. Potem bo na zemlji nastopilo božje kraljestvo.

PSALM M

Ti si moja revolucija svobode.

*Da vidim preko zadnjega
zelenega zidu, ugledam
beli lan, vtkan v trak
na tvojem pasu.
V svetlem mraku bréz
vrti se kólo,
rase prostor – znam,
da v koreninah so grobovi.
Prelita kri, rdeči
ti trak na ledjih,
kólo se zvrtilo
v venec brina.
Zdaj goriš in poješ
nebeško pesem.*

Ti si moja revolucija svobode.

Steppenfuchs

Ilustracija: Marija Ana Klančar

Metka Nemanič in Barbara Absec

Belokranjsko narečje - Kok se to kuži?

KJE NAJDEMO BELOKRANJŠČINO?

Začnemo lahko z odgovorom na preprosto vprašanje. Ljudi, ki govorijo *belokranjščino* (belokranjsko narečje), najdemo predvsem v Beli krajini. Gre za pokrajino jugovzhodno od Dolenjske, ki preko tople Kolpe v celoti meji na Hrvaško. Narečni govor tu uporabljajo generacije od starih do mladih, kljub majhnosti pa se govor razlikuje predvsem glede na občino. V Želimljem lahko *belokranjščino* trenutno zasledimo v pogovorih dveh *fazank*.

KAKO JO NAJLAŽJE RAZUMEMO?

Da lahko razumemo belokranjski dialekt, moramo najprej poznati nekaj besed, a včasih tudi to ne zadošča in moramo o pomenu besed, stavkov ... sklepati iz konteksta.

Nekaj izrazov:

(opomba: uporaba nekaterih besed je odvisna od konteksta in jih ne moremo uporabiti vedno in povsod, zato je njihovo prevajanje oteženo)

ahtat – bati

barm, b'rm – vsaj

ble – pridi

blesaf – neumen

cajt – čas

čoraf – slep

črnjafka – modrica

da, ga¹ – ja

debata – pogovor

debelača – koruza

dojt – priti

dom, damuh, duma, doma

– domov

dosadan – tečen

fentat – ubiti

habit – kvarit

izza – zadať

ja, jest – jaz

japka – jablana, jabolko

jako – zelo

kalat – cepiti

karola – samokolnica

kamoli – kaj šele

kicajt – vsak čas

Kn? – A ne?

kok, kak, kk – kako

Koupa – Kolpa

kozule – stročji fižol

kužit – razumeti

les – sem

likof – konec

loza – gozd

odmah, vlej, valej, vle – takoj

požurit – pohiteti

lajt – sod

ss, sz – s, z

šamar – udarec po licu

šklrup'c – smetana

špotljif – sramežljiv

tamán – ravno prav

tok, tak, tk – tako

trtje – vinograd

ubitačno – ubijalsko

v'le – takoj

vuzm – velika noč

wotrač – brisača

znat – vedeti

zibalka – gugalnica

Z'žmij! – Zapri oči!

žokat – drenjati

Nekaj jezikovnih nasvetov:

1. Dvojine ni. Nadomešča jo množina: midva sva bila – **mi smo bli/midva smo bli**.
2. Sklop črk *nj* se spremeni v *jn*: Belokranjec – **Belokrajnec**.
3. Sklop črk *lj* se spremeni v *l*: Ljubljana – **Lublana**.
4. Črka *l* se spremeni v *u* ali *ou*: Kolpa – **Koupa**.

¹ Uporablja se kot beseda da, vendar le pri odgovorih, v katerih je govorec tvorec dejanja. Ga delaš? Ga.

5. Samoglasniki velikokrat izpadejo: Belokranjec – **Belokrajnc.**
6. Nedoločnik na koncu ne vsebuje glasu *i*: govoriti – **govorit.**
7. Naglašen glas je čim bolj proti začetku: pri besedi **zibalka** je naglašen *i*.
8. Črka *v* na koncu besede se navadno izgovori s *f*: blesav – **blesaf.**

Še nekaj prevodov:

Trtje se habi. – Vinograd se kvari.

B'le v'le les. – Hitro pridi sem.

Stislna mu je tak šamar, da je blo vle debate konc. – Tako ga je udarila po licu, da je bilo takoj konec pogovora.

Tok ga glad mantra, da mu je več baš slabo. – Tako je lačen, da mu je že kar slabo.

Ne mrzim debelače, nego kozu-le. – Ne sovražim koruze, temveč stročji fižol.

Ahtaj se, ko mi več dosadiš ss tem, kda bo likof! – Pazi se, ker si že nadležen s tem, kdaj bo konec.

Dej se vmakni, stojiš te, ko da si od steklara sin. – Umakni se.

Tu stojiš, kot da si steklarjev sin.

Dereš se ko jeshar. – Zelo glasno kričiš.

Špot me je. – Sram me je.

Došl je došl, Zeleni Jure. – Prišel je prišel, Zeleni Jurij.

Kaj me unegaš? – Kaj me dražiš?

Belokrajnci do konca svojih danof!!! – Belokranjci do konca svojih dni!!!

Kako izvem več?

1. Spremljaj profil *Belokranjski.leksikon* na družbenem omrežju Instagram.
2. Pridi kaj na *Koupo*.
3. Pogovarjaj se z Belokranjci.
4. Zanimaj se.

Bonus podatek:

Prvotna pogača ni vsebovala mesa in sira, temveč je bila posipana s kumino in grobo soljo.

BOŠ PLAČAL HOTEL, ČE JAZ KUPIM KARTE?

Vstopam na peronu št. 4
in vem, da si namenjen
drugam.

Greš z mano? zašepetam.

Ustvarila sem si načrt. Kot
vedno.
Vem, da si jih ti ne delaš. Še
dobro.

Nisem ga izpolnila. Kot vedno.
Ne delamo, kar bi morali
delati.
Zapuščamo.
Ni ideala.
Ideal je začasen.

Ker je toksičnost postala
rutina
in karizma ni objela ljudi.

Se me boš dotaknil,
čeprav je v zraku čutiti
nelagodje?

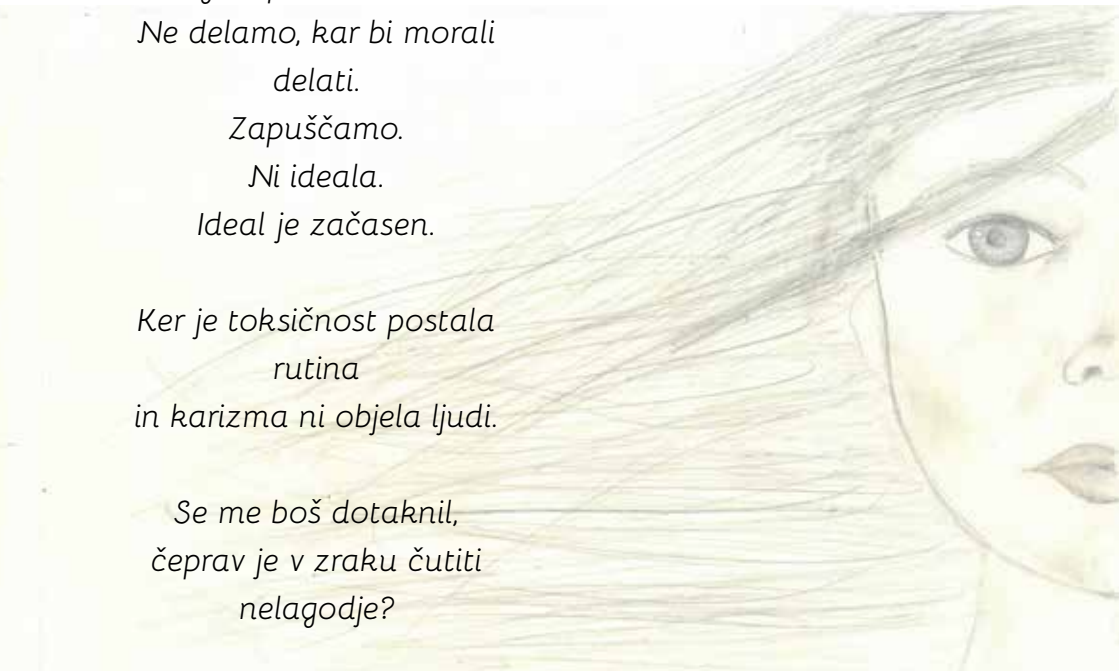
Ker.

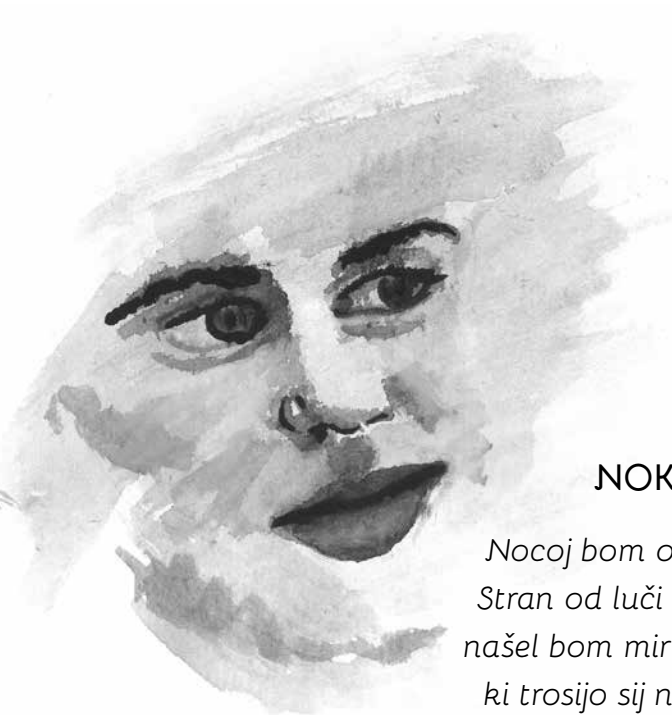
Svet se ne vrti okoli mene.
Svet se ne vrti okoli tebe.

Svet se vrti okoli sebe.
Tudi jaz se vrtim okoli sebe.

In ti se vrtiš okoli mene.
Sploh ko pleševa.

Lara Pungartnik, 2. b

Ilustracija: Marija Ana Klančar

NOKTURNO I.

Nocoj bom odšel v samoto noči.
Stran od luči – morda sredi trav –
našel bom mir in šepet ljubih zvezd,
ki trosijo sij nam z visokih daljav.

Njim tuja je bol, njim tuje skrbi.
Tuja jim moč, ki nas vse vleče k tlom.
Sveče otožno v mraku žare.
In izza grobov tiho bije nam zvon.

Zvon. Kako kratko je življenje!
Jaz pa jočem, nevedoč zakaj.
Zakaj sem otožen? Zakaj hrepenim?
Nekoga iščem. Sopotnika. Vsaj za del poti.

Saj vem, da minilo bo to, kar boli,
rane pozdravil bo meseca sij.
In kadar sam hodim sredi prerij,
ta mesec mi sveti in potok šumi.

K O N E C

Gabriel Klančar

Sediš na kavču. Pogledaš na telefon. In pride.

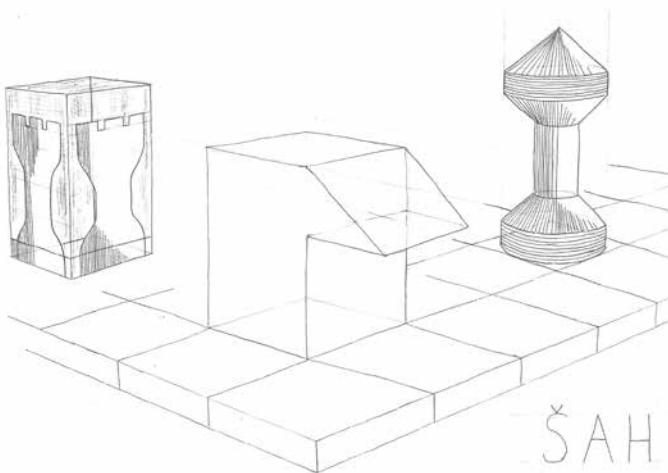
Pride na isti način, kot pride mail, da si pozabil domačo nalogo. In piše (notri v mailu), da je konec. Prejšno sekundo si bil še dijak. Zdaj pa ne boš nikoli več šel v šolo. Nikoli ne boš več tekel na malico. Nikoli ne boš

več poslušal *tiste* matematike. Nikoli ne boš več prepisoval naloge od *vozačev*. Nikoli ne boš več zamudil ure, ker si bil na *repeteju*. Ne boš več šel v dom, ker te je *bolela glava*. Ne boš več igral klavirja med malico. Ne boš se več *brukal*

in ogovarjal naključnih *fazank*. Ne boš se del zvečer na strehi in gledal luči v atriju. Ne boš več zmagal na Strgani struni. Ne boš si več zvil gležnja na ekskurziji na Poljskem. Ne boš več spoznal črnke na španski izmenjavi. Ne boš se že stotič zaljubil v isto sošolko. Ne boš več s *cimroma* delal sklece. Ne boš več dobil ukora v Veržaju. Niti ne boš gradil jeza ob Želimeljščici in ga nato podrl. Ne boš

Ilustracija: Gabriel Klančar

več slišal od Špele, da se živčni zaljubijo v *flegme*. Ne boš več zvečer molil v kapeli. Ne boš več hotel v petek domov. Ne boš več. In ne bom več.

Dragi maturantka, maturant, dijakinja, dijak, profesorica, profesor, zaposlena, zaposleni,
hvala in srečno!

Vida Šinkovec

Dragi maturanti 2020!

Ko smo se v prvem letniku pogovarjali o virusih, smo se dotaknili tudi teme, kako bo, če bo enkrat prišel med ljudi hud virus. Niti slutili nismo, da bo to že kar kmalu, še v času vašega gimnazijskega šolanja, in da bo tako resno zarezal v vaš zaključek srednješolskega izobraževanja. Izkusili ste moderno šolanje od doma. Ja, ima svoje prednosti, vendar pa nič ne more odtehtati neskončnih pogovorov v razredu, ko se nikakor nismo mogli premakniti naprej s snovjo. Kajne, A-jevci? Vprašanja so kar deževala in neskončne zanimive debate so vsaki uri dodale svoj pečat.

Vsaka paralelka je imela svoj ritem in svoj način, ampak pri vseh sem uživala v pouku in v skupnem raziskovanju življenja. Vsem biologija ni bila pisana na kožo in nekateri ste si konec tretjega letnika oddahnili, saj ste menili, da ste z njo za vedno zaključili. In v šolskem smislu najbrž celo ste. A v življenju vas bo spremljala na vsakem koraku. Danes se pogovarjate o virusih, jutri boste razmišljali o zdravi prehrani, čez čas o razvoju zarodka in genetiki, s pridelavo rastlin se boste

ukvarjali, ko si boste ob svoji hišici postavili visoko gredo ...

Kar 30 pa se vas je odločilo, da boste pokukali še malo globlje v biologijo. Nimam narejene statistike, ampak po mojem občutku ste glede zaključne ocene najboljša generacija maturantov biologije do sedaj. Prepričana sem, da boste to pokazali tudi na maturi, čeprav je bila

vaša priprava v zadnjih dveh mesecih nekoliko drugačna. Ampak nič ne de, s svojim zanimanjem, logičnim razmišljanjem in zavzetim delom boste gotovo uspeli.

Hvala vam, dragi maturanti, za vse skupne trenutke. Za ure, s katerimi smo bogatili drug drugega, za čas, preživet na ekskurzijah, ko smo skupaj iskali rešitve takih in drugačnih ugank. Želim vam, da najdete pravo pot – polno veselja in optimizma. Hkrati pa ne pozabite na naravo, v kateri lahko vedno najdete mir.

Slova maturantom

Zaboršt, 20th May, 2020

Dear Senior Student,

First of all I wish to express my gratitude to have been able to teach you. I taught some of you 2 years, one or two 3 years and the rest the whole period of 4 years.

It is hard to remember the awkward situations, but it is with a sense of sadness that is in my thoughts for not being able to finish the school year in a normal way. I usually do have problems the last weeks, because a teacher feels the good-bye much sooner than the students do. If you are glad and satisfied that you are leaving us, do not be ashamed! That is the right feeling. Every fledgling has to leave its nest in the appropriate moment and so it is with you. But it is not forbidden to come back and see how things are changing. Even if you notice that they are changing to the better, no one can take the moments away from you, the unique ones you had experienced here, in the valley of intense nature and silence.

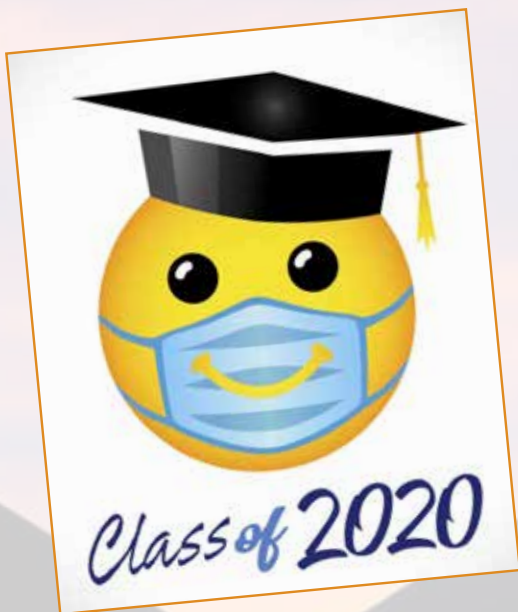
I would like to thank each and every one of you for sharing different secrets and good or bad moments with me. These moments enrich us all and I shall treasure them for the coming years. I might remember your speeches in the second class the most, because many of you did your best

to present your lives, hobbies, free time activities, secrets and fears. Even later on, I always enjoyed your presentations the most – that is where I was able to see if your knowledge had upgraded and when I was able to see if you were using your own thoughts, ideas and experience.

Stay safe and always think ahead what you are planning to do. I, myself will always be grateful for a kind postcard, e-mail or just nod of the head when passing by in the streets of any city or town we meet. Have a successful life privately and professionally and always be proud of being a Student of Gimnazija Želimlje.

Yours faithfully,

Your teacher, Julijana Mary Dolenšek Vode

Drage maturantke, dragi maturanti!

Fazaniranje, miklavževanje in otvoritev plesa na božičnici so trije dogodki, po katerih si bom zagotovo zapomnila, da ste bili maturanti naše generacije. A ne bom si vas zapomnila le po tem. V spomin ste se mi vtisnili kot posamezniki, ki ste v mozaiku mojega prvega

leta v Želimljem odigrali vsak svoj delček želimljanskega mozaika. Nekateri zgolj s pogledom, drugi s stavki, nasveti, zanimivimi dogodki, spet tretji z zanimivimi pogovori, do katerih še sedaj ne vem, kako smo prišli. Po vlogi, ki ste jo imeli v mojem in

zagotovo še marsikaterem drugem fazanskem mozaiku, se močno razlikujete, saj ste si zelo različni. Koga od vas sploh še ne poznam dobro ali pa koga celo poznam samo na videz, zato ne bom rekla, da mi ni žal, da se letos v Želimljem ne bomo več videli, temveč da sem – kljub skrajšanemu časovnemu intervalu – hvaležna za naše skupne dogodke. Poleg tega dejstvo, da s 152 cm spadam med ene najmanjših ljudi naše šole, ne pomeni, da si vas bom zapomnila le kot velike ljudi, ki sem jih srečala na hodnikih, ki so mi pri maši zastrli pogled na oltar ali ki so se mi v vrsti za malico okoli mene zdeli kot živi zid in so name gledali predvsem zviška.

V mojem želimeljskem mozaiku boste zapisani kot Veliki ljudje.

Dijakinja prvega letnika

Nika Tolar

ZIMA PRIHAJA

Razmišljanje po branju Kosovelove Ekstaze smrti

Zima prihaja. V zraku je že čutiti nevzdržno ostrino mraza in tudi severni veter že piha – piha ljudem v obraz in jim naznanja konec poletja. Komaj je prišla pomlad, vsa cvetoča in polna sonca, že je poletje s svojim žgočim soncem umorilo cvetje in to kratko poletje je zamenjala puščobna jesen in slednjo je preplavila mrtva zima. Mar sploh še obstajajo letni časi?

Človek životari sam s seboj v zaprti sobi in čaka konec. Konec tega obdobja samote, kajti ko ostane sam s seboj, spregleda ter vidi oblak, meglico spominov, ki se plazijo iz prašnih kotov sobe, dogodkov, ki se jih noče spominjati, saj se mu s spačenim nasmehom hihitajo v obraz, kažejo nanj s prstom ter mu očitajo: »To si storil narobe.«

Dobro se ihteče skriva v majhno skrinjico na dnu srca, ki ga je ugrabil kapitalizem, in čaka na odrešitev. Celo zdaj, v tako razvitem, tako naprednem, tako razgledanem in izobraženem svetu, je kapital tisti, ki v rokah drži tehniko, določa vrednost človeških življenj in odloča, kdo bo živel in kdo ne; objel je svet s svojimi ledenimi rokami ter ga drži v jeklenem prijemu in duši etos človeka. Prihaja in je prišel kot pomlad, cvetoča in prijazna, ponujajoč človeku boljše življenje. In ko se slednji z nasmejanim obrazom odpravi na polje trgat cvetlice, da bi iz njih napravil šopek, mu začne tiho šepetat: »Daj, vzemi si še več, ne odnehaj, jemlji vedno več in še več in največ, kajti nikoli ni dovolj!« Ko človek naslednjič odpre oči, cvetic ni več,

in ko se razgleda okoli sebe, vidi le še puščavo, na katero sije mrtvo hladno sonce ter v daljavi sliši nori smeh kapitala. Pogleda nase in vidi – nič. Kajti kapital ne uniči le tistih, ki jim jemlje, temveč pokoplje tudi tiste, ki jim daje. Zima prihaja in rešitve ni.

Celo zdaj, v tem tako razgledanem, naprednem in izobraženem svetu, smo ljudje ostali zaslepljeni. Celo zdaj, z vso tehnologijo in razvojem, umira na tisoče nedolžnih žrtev kapitalističnega zahodnega sveta (mar ni svet kroglja, zatorej je zahod povsod in nikjer?), kakor že stoletja poprej – zgodovina se ponavlja in človeštvo se vedno znova in znova izobražuje,

odkriva in raziskuje – vse odkrije in iz vsega se uči, le iz svojih napak ne. Morimo, namesto da bi se ozrli drug drugemu v oči, priznali svojo krivdo ter se skupaj podali na novo, moralno pot, kjer bi bila vodilo Dobrota in ne Korist ter vodja Skupnost in ne Oblast.

Ne. Utopija. Človek se je že pregloboko potopil v naročju kapitala. Preveč težko bi bilo izkopati se ven.

Nevzdržno vroče je postalo v sobi in človek si želi odpreti okno. A ga ne sme, saj ga obkrožajo smrad, dim, smog – trije izmed mnogih otrok kapitala, ki prežijo na živo izza vogalov, čakajoč z ostrim nožem v roki, spogledujoč se s svojimi sestrami in brati – z umazano vodo, polno kemikalij, z ozonsko luknjo, z nesmrtnimi smetišči plastike ... Med sabo namreč tekmujejo, kdo bo očetu kapitalu pod noge vrgel več žrtev. Zima prihaja in rešitve ni.

Zima je že prešla in letnih časov več ni.

Osamljen želi človek pobegniti iz svoje sobe, pobegniti stran od krivde, stran od samega sebe, a ne more, kajti srca si sam ne bo iztrgal in vesti ni mogoče utišati z navadno blazino.

Tinkara Perhaj

TRI ZMOTE O POEZIJI

1. V SLOVENSKEM PROSTORU KVALITETA POEZIJE PREVLADA NAD KVANTITETO

Slovenci smo se vedno opredeljevali kot narod pesnikov. Ne zaradi množice pesniških duš na tako majhnem prostoru, pač pa zaradi nekaj svetlih izjem pisane besede. Ta beseda je prevzela funkcijo identitete naroda. Tudi danes veliko izjemnih slovenskih pesnikov sodi v sam vrh svetovne literarne kvalitete, a poleg nekaterih biserov nastaja mnogo prostočasnega pesnikovanja. To ni deležno kritične obravnave, zato je v svet večkrat poslano nekvalitetno, kar meče slabo luč na pesnjenje samo. Seveda pa to dejstvo ni razlog, da naj prostočasno pesnjenje odnese pete, ampak je prej spodbuda, da tudi do takega ustvarjanja pesmi vzpostavimo konstruktivno kritični odnos. Tako bi najverjetneje končali tudi absurd, da imamo v slovenskem prostoru morda celo več pesnikov in pesniških zbirk kot bralcev, ki jih prebirajo.

2. PESEM NIMA KORISTI

Že v preteklosti je bilo slovenstvo neločljivo povezano s konstruiranjem identitete in jezika. Takrat bi lahko hitro ovrgli trditev, da pesem nima koristi; nezmotljivo bi lahko govorili o koristnosti Prešernove poezije, dokazu razvitosti naroda. Danes pa poezija trepeta za lastno eksistenco, trepeta za dokazovanje koristnosti. Na žalost zaradi pritiska večkrat nastaja

zavoljo sebe in lastnega statusa. Trepetanje ne omaje dejstva, da imamo od poezije korist. Morda res nimamo izmerljive koristi, vendar pa lahko prav vsak začuti del neizmerljive koristi ob prebiranju ali ustvarjanju le-te. Ob poeziji, ki je imenovanje neznanega, še neodkritega in intimnega, je lažje odkrivanje lastnega jaza; prav pesem je po mojem mnenju zunanji izraz odkrivanja samega sebe, saj smo sami sebi največja skrivnost.

3. POEZIJA JE STVAR INTERVENCIJE NAVDIHA

Da sem ovrгла prejšnji dve trditvi, ni bila potrebna lastna izkušnja s pesnjenjem. Pri tretji trditvi pa izhajam iz sebe, četudi se za pesnico ne opredeljujem. Vseeno so vam morda znani kakšni moji poskusi pesnjenja; poskusi nastanka krhke in tako izmuzljive tvorbe – pesmi. Ta ne nastane zaradi golega talenta ali dobre vile, ki te obišče sredi noči in odvede do najbližje pisanju primerne podlage, na kateri v enem poskusu nastane končen produkt v vsej svoji veličini. Ne samo, da ni dobre vile, tudi višje sile ni oz. nikakršne razsvetljenske danosti, poslane iz neba. Potemtakem tudi pesnik (ali kakšen drug ustvarjalec) ne lenari in čaka na t. i. *aha doživetje*. Da pa vseeno ne ovržem vse magičnosti nastajanja poezije – poezija je vseeno stvar navdiha, vendar ne njegove intervencije. Navdih je potrebno iskati, ga odkrivati: v poeziji drugih avtorjev, v umetnosti nasploh, najširše pa seveda v življenju samem. Tudi ko navdih najdeš, ne nastane vse v *enem šusu*. V afektu dobre pesmi ne nastanejo zaradi pomanjkanja razumnosti in zmožnosti dobrega projiciranja miselne dejavnosti na papir.

Marta Bevc

*Dom je tam,
kjer je srce. ♥*

Pozdrav v slovo!

Ne morem si misliti, da je vse že za mano, da je konec. Konec želimeljskega zraka, skupnih potovanj, učenja nemščine ;), konec domskih piknikov, Strgane strune, DJB turnirja ... Res mi je težko, ko se zavem, da počasi odhajam iz Želimeljske doline. Sploh pa, ker odhajam na tak način – na daljavo.

Želimlje so postale moj DOM, ki ga bom vedno nosila v srcu. Tu sem zrastle. Šele ko na vse gledaš z distan-
ce, se zaveš, koliko ti kaj pomeni in kaj vse bi dal, da bi

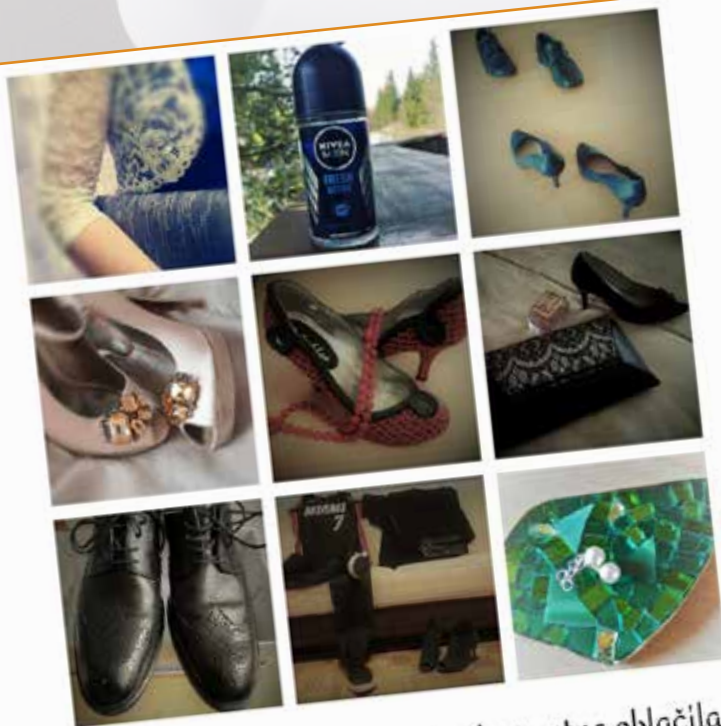
bilo še kdaj tako. Neizmerno sem hvaležna za pretekla štiri leta, čeprav ni bil vsak dan z *rož'cami posejan*. Hvaležna sem za smeh (v klopek :)), za nore dogodivščine, za čisto vsakega posameznika, s katerim so se križale moje poti in me s tem obogatile v različnih pogledih. Hvala, da ste me kot skupnost učili *biti to, kar si*, misliti s svojo glavo in se, kadar je treba, postaviti zase. Hvala, da se trudite obarvati našo mladost in nas vzgajati.

Sedaj obogatena stopam naprej, hitim novim dogodivščinam naproti in se s solzami v očeh poslavljam od vas vseh. Želim vam, da boste drug drugemu še naprej, tako kot ste bili meni, blagoslov.

Z naslednjimi besedami sem v prvem letniku vkorakala v želimeljsko pravljico in tako jo želim tudi končati ter z njimi hoditi naprej: *Življenje veliko, visoko, večno, kličem ti dober dan!*

IZ SRCA HVALA!

Pripravili smo plesne čevlje in slavnostna oblačila ...
Upamo, da kmalu lahko zpležemo skupaj!
Profesorji

Vzgojitelj Sašo

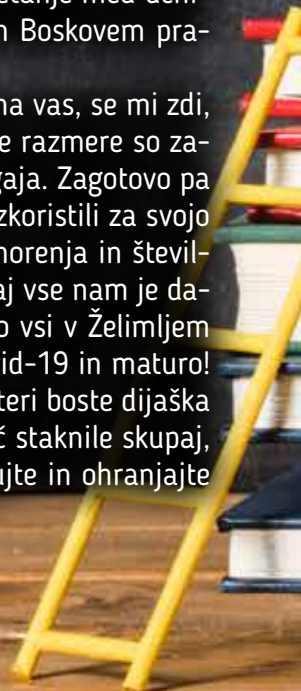
*Drage
maturantke,
dragi
maturanti!*

Ko sem začel delati na Gimnaziji Želimlje, so me na informativnih dnevih mnogi starši vprašali, če sem dijak. Kljub temu da dijak nisem že nekaj časa, se še zelo dobro spominjam svojega slovesa od Želimelj. Ni mi bilo lahko. Vedel sem, da bom pogrešal druženje na hodnikih (ženskih) vzgojnih skupin, norčije s cimri, nogomet pod žgočim soncem, klepetanje med učnimi urami, pogovore s profesorji in vzgojitelji, pico ob don Boskovem prazniku in še in še.

Ampak vsakega obdobja je enkrat konec. Ko pomislim na vas, se mi zdi, da bo morda vaše slovo od Želimelj še težje. Nepredvidljive razmere so zaključile šolsko leto, še preden smo dobro dojeli, kaj se dogaja. Zagotovo pa se je vse to zgodilo z nekim namenom. Morda ste ta čas izkoristili za svojo osebno rast ali ste si samo oddahnili od nenehnega norenja in številnih obveznosti. Mislim pa, da smo v tem času vsi dojeli, kaj vse nam je dano, in za to smo lahko hvaležni. Čez nekaj let se vas bodo vsi v Želimljem spominjali kot tiste maturante, ki so hkrati premagali covid-19 in maturo!

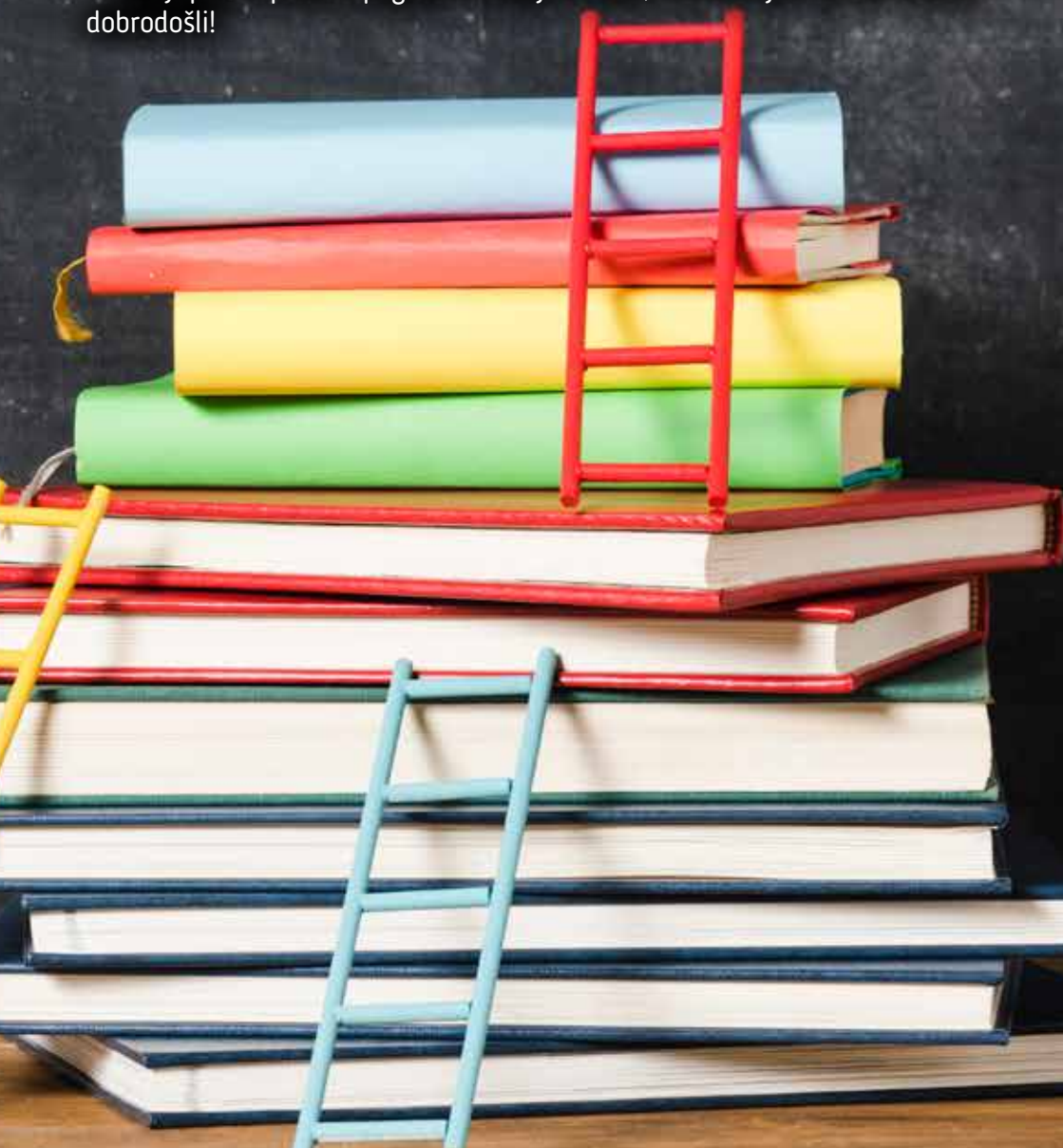
Že zelo kmalu boste zakorakali vsak v svojo smer. Nekateri boste dijaška leta pogrešali, drugi ne; nekatere vaše poti se ne bodo več staknile skupaj, spet druge bodo ostale povezane do konca življenja. Negujte in ohranjajte

medsebojne odnose, saj so zelo dragoceni. Ostanite zvesti samim sebi in vztrajno sledite svojim sanjam. Včasih bo težko, a vi zmorete.

Konec dijaških let ni samo konec, ampak je tudi začetek. Začetek nečesa novega, lepega. Vsako obdobje je po svoje lepo in tudi obdobje, ki je sedaj pred vami, ima prav poseben čar. Izkoristite ga!

Kdaj pa le pridite pogledat nazaj k nam, v Želimljem boste vedno dobrodošli!

Pr'jave

DRUŽINSKE PR'JAVE

Vozimo se na izlet.
Ana gleda skozi okno.
"Mami, ali morajo biti ptice
tudi v karanteni?"

Učimo se *tarok*.
David se vznemirja, ker ga
preslišimo.
"Ati, jaz NOČEM spet igrat
KOMARJA."
Je mogoče mislil *klopa*?

Ker tudi pri nas kdaj kaj
počistimo ...
Izak: "Mami, jaz sem
pospravil sobo! Kap te bo, ko
boš prišla notri!"

Spletne učilnice
Gimnazije Želimlje

Napaka pri branju iz podatkovne
baze

Napaka pri branju iz podatkovne
baze

Moje večfazno učenje
sestavljanja rubikove
kocke.

1. dan: "Mami, jaz ne
grem spat, dokler ne
dojameš."
2. dan: "Mami, kaj če
bi tebe raje google učil
namesto nas?"

Ker sem skrbna mati,
pač vprašam:
"Je bilo danes kaj
posebnega v šoli?"
On: "Ja. PETEK JE."

Meta Praček
vzgojiteljica in glasbena pedagoginja

petje pod tušem ali petje v zboru?

Vsekakor oboje. Vendar tokrat nekaj malega o petju v zboru.

Le kako bi svoje udejstvovanje v deklškem zboru na Gimnaziji Želimlje komentirala dijakinja Lara Pungartnik?

»Torej ... kaj je *kulskega* pri pevskih? To, da se sprostiš, da se lahko skoncentriraš na nekaj drugega, malo odmisliš šolo in druge skrbi, da narediš nekaj tudi zase, ker si osredotočen na svoje telo, na to, kaj delaš, in imaš dober občutek, ko na koncu uspe štiriglasje in se sliši tako *bolano*. Poleg vsega naštetega je tu še trud, ki je poplačan na vseh koncertih,

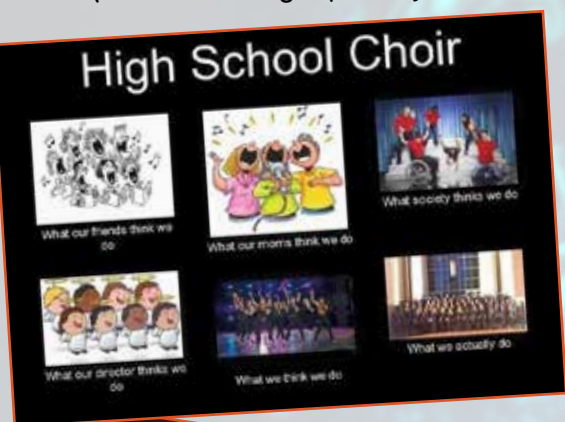
in to, da spoznavaš nove ljudi, s katerimi te veže strast do glasbe. In ... vzame ti tudi kakšen odmor, ko ne veš, kaj bi delal in potem te pevske rešijo, da ne *safraš*.« (Hm, je mogoče zadnji stavek začinila s kančkom sarkazma?) ☺

Ali ste vedeli, da petje v zboru osrečuje?

O, ja! Na to temo je nastalo kar nekaj raziskav. Poglejmo, kaj pravi o petju biologija ...

Petje niža raven kortizola, kar pomeni, da niža nivo stresa. Poleg tega se med petjem v skupini zvišata raven dopamina (hormona sreče, ki spodbuja živahnost in dobro voljo, bistri misli in buri domišljijo) in oksitocina (hormona, ki ga povezujemo z

najlepšimi občutki in vsem, kar nas dela človeške: s srečo, povezanostjo, zaljubljenostjo ...). To je delno odgovorno za pevčevo samozavest in vli-va občutek evforije ob sodelovanju v zborovskem ansamblu.

Ali ste vedeli, da glasba lahko (o) zdravi?

Že v zgodovini se je glasba v različnih kulturah uporabljala ob številnih zdravilnih ritualih, v 21. stoletju smo zdravljenje z glasbo poimenovali glasbena terapija. Glasbeno terapijo na primer uporabljajo kot pripomoček pri odpravljanju govornih napak, za lajšanje duševnih bolezni in celo za zdravljenje obolelih dihal.

Poslušanje glasbe, igranje na inštrument in seveda petje se

je izkazalo za učinkovito tudi pri lajšanju bolečin, in sicer zaradi sproščanja nevrokemičnih snovi, kot je beta endorfin, ki je v našem telesu prav zato, da pomaga pri lajšanju oz. zmanjševanju bolečin.

Petje ohranja naše možgane *mlade*. Z učenjem besedila in melodije, ki jo pojemo v zboru, so naši možgani primorani bolj aktivno delovati ter utrjevati spominske sposobnosti. Dokazano je, da petje pomaga bolnikom z demenco.

Zakaj je petje v zboru dobro za vsakega izmed nas?

Petje izboljša socialno življenje. Kot npr. treniranje skupinskih športov tudi petje v zboru pripomore k temu, da spoznaš ljudi, ki imajo enake interese kot ti, kar pomaga, da ustvariš socialno povezavo med člani zbora.

Še eno izmed dejstev je, da so zborovski pevci boljši državljani. Običajno so bolj sočutni do ljudi, ki jih obkrožajo, in bolj prizadevni pri opravljanju prostovoljnih nalog v skupnosti in sodelovanju z dobrodelnimi akcijami in organizacijami.

Če že poješ, je res modro nadaljevati s tem hobijem. Če pa še ne poješ ... kaj čakaš? Aja, na boljše čase, seveda! (beri: konec ukrepov zaradi Covida-19). No, ko bo vse to mimo, se pa le pridruži kakšnemu zboru! ☺

Jan Gračner, 3. a

Sinusoida v mojem življenju

Sinusoida je neskončna črta, ki se ne-
nehno dviguje in spušča. Ko doseže svojo
maksimalno vrednost (najvišjo točko), sle-
di konstanten spust do minimuma (najniž-
je vrednosti).

Velikokrat tudi življenje deluje na po-
doben način. Začnemo na nekem nevtral-
nem položaju (na grafu sinusoide je to ni-
čla funkcije) ter nato svojo pot nadaljuje-
mo navzgor ali navzdol. To pot lahko sami
s svojimi dejanji le delno usmerjamo, saj
imajo na naše življenje velik vpliv tudi zu-
nanji dejavniki (naravne nesreče, vojne ...).
Sam pri sebi na prvi pogled ne bi pomislil,
da je moje življenje sinusoida, a če pogle-
dam nazaj, vidim, da je moje življenje pol-
no vzponov in padcev, ki si večinoma sledijo
v zaporedju (najprej visok dosežek, takoj za
njim padec na najnižjo možno raven). A še

bolj kot v večletnih intervalih opažam, da me sinusoida spremlja skozi dan. Včasih jutro začnem z zelo veliko motivacijo, a ko se soočim z izzivi (npr. učenje), se moja motivacija zmanjša. Nato, ko sem že čisto brez motivacije, pogosto najdem nek smisel in z njegovo pomočjo spet dobivam energijo. Vračanje motivacije se ne ustavi, dokler zvečer ne doseže take vrednosti, kot jo je imela zjutraj. Naslednji dan se zgodba ponovi. Lahko pa se zgodi ravno obratno. Da začnem zjutraj na dnu, sem sredi dneva na vrhu in končam spet na dnu.

Na spletu pa sem izvedel, da me poleg omenjene sinusoide v vsakdanjem življenju spremlja še veliko drugih, ne da bi se tega zavedal. Na primer zvočni valovi, GPS in arhitektura zgradb prav tako delujejo na temelju sinusne funkcije. Najbolj pa me je fasciniralo, da lahko tudi valovi na odprtem morju predstavljajo oblike krivulj, ki so zelo podobne sinusoidam.

Za natančnejši vpogled v informacije, ki sem jih naštel v tretjem odstavku, lahko prebrskate naslednjo spletno stran:

https://prezi.com/gj0mgvu_s2ec/real-life-applications-for-sine-and-cosine-trigonometric-fun/

Avtor: GABRIEL KLANČAR

D i h a j

Zanimivo,
svobodo se lažje zajema
z žlico tujstva,
kot z žlico domačnosti.

Oziroma,
v tujstvu je potrebno
sevati svobodo zelo naglas,
če nočeš biti črnobel pešec
v množici.

Lepo,
res lepo je
ko se črnobeli pešci
nagnetejo okoli mene, ki sevam
svobodo
in se za kanček obarvajo.

Življenje,
pa je itak toliko večje od mene,
da se ne sekiram,
če sevam prenaglas.

Pesem na željo avtorja ni bila lektorirana.

Vojko Hysz

Kam so šle vse sanje?

»Ker Peter Klepec je sanjal, sanjal o moči, milo sanjal ob vročih poletnih dneh, v senci pod tisto staro tepko; tako lepe in sladke so bile podobe, ki jih je gledal s svojim srcem, da bi ga bilo strah, če bi se te sanje nenadoma uresničile in bi jih ne bilo več. Pa če bi trdega dela ne bilo, ne trpljenja, ne ponižanja, ne bridkosti – od kod bi bile sanje?« (I. Cankar: Peter Klepec)

Med mladimi je vesplošno razširjena melanholija, zdolgočasenost. Oči, ki bi morale bistro žareti v mladostnem siju, so vedno pogostejše otopele; radostni mladostni vrisk veselja pa postaja le še pritajeno, zdolgočaseno mrmranje. Kaj se je zgodilo z mladino? Kam je izginila mladost, kakršno opevajo v pesmih? Mnogi živijo brez ciljev, brez veselja iz dneva v dan – po obnašanju pa bolj spominjajo na lenivca kot na človeka. Ne verjamem, da jim tako stanje prinaša srečo, zadovoljstvo.

Zakaj pa sploh ta žalost, obup? Kaj ne živijo v varni, razviti državi, ki jim ponuja čisto vse? Jih morda pesti lakota, pomanjkanje? Nekoč, ko je bilo mladim v največjo zabavo plezanje po drevesih, ko si moral za vsako stvar, ki si jo želel kupiti, trdo garati, ko je bilo mnogo informacij zelo težko oz. nemogoče dobiti, so mladi z upanjem v očeh lahkotno hodili po svetu, čeprav jim je bilo težko. Morda pa ravno zato, ker jim je bilo težko. Kar je bilo za njih odrešenje, izpolnitev največjih želja, je danes za marsikoga nekaj samoumevnega, vsakdanjega. Kapitalistični svet ponuja vse, kar

si poželimo, in celo to, česar si ne. Potrošništvo temelji na tem, da si človek ustvarja iluzijo, da bo srečnejši, če bo več imel, da je cilj življenja imeti in ne ljubiti. Ljudje verjamejo, da je materialno blagostanje pot do odrešenja, sreče in to žene razvoj naprej, tako da bosta kmalu besedi želeli si in *imeti* sopomenki.

Vse imamo. Po kapitalističnih pravilih bi morali biti blaženi, neizmerno srečni – pa je res tako?

Fizično se dobro počutimo, osnovne potrebe so zadovoljene, a kam so šle vse sanje? Nekoč

je človek brez sanj res težko preživel, saj so

mu dale motivacijo, upanje in moč za pre-

magovanje vseh preprek na poti do ci-

lja. Brez njih bi človek obupal že pri naj-

manjših ovirah, ki jih je srečeval v vsak-

danjem življenju in bi hitro prenehal s

svojim bivanjem na Zemlji. Dandanes

pa pomanjkanje sanj ni več letalno za

osebke človeške vrste. Svoje osnovne

potrebe je možno zadovoljiti z minimal-

nim trdom in mnogi se po tem zavije-

jo v tople kokon udobja – životarijo brez

želja, volje, ciljev. Vedno pogosteje ugaša

upanje, luč v mladih očeh ...

Beg od trpljenja nam je prinesel še večje

trpljenje – duševna praznina je mnogokrat bolj

boleča od telesnih stisk, pomanjkanja. Ta beg ne

vodi nikamor in vedno pogosteje slišimo o mladih, ki

so obupali nad življenjem in *storili nekrščansko smrt* (be-

ri: samomor). Morda zato, ker so se jim sanje uresničile, še preden so jih

sanjali, in so tako izgubili smisel življenja.

Ali so sanje sodobnega človeka še njegove lastne sanje ali so le kot ku-

kavičja jajca podtaknjene ideje, ideali kapitalističnega sveta? Sploh še ob-

stajajo mladi, ki ob vročih poletnih dneh ležejo pod svojo staro tepko ter

sanjajo?

Sv. Janez Bosko – prosi za nas!

VIDETI

Glej dol, so rekli.
Tvoj prostor je majhen,
ne misli, da si velik.

Glej gor, so rekli.
Dvomljivci ne dosegajo prosperitete,
kaj ni to tvoj cilj?

Glej nazaj, so rekli.
Objokuj izgubljeno,
dokler se ne vrne.

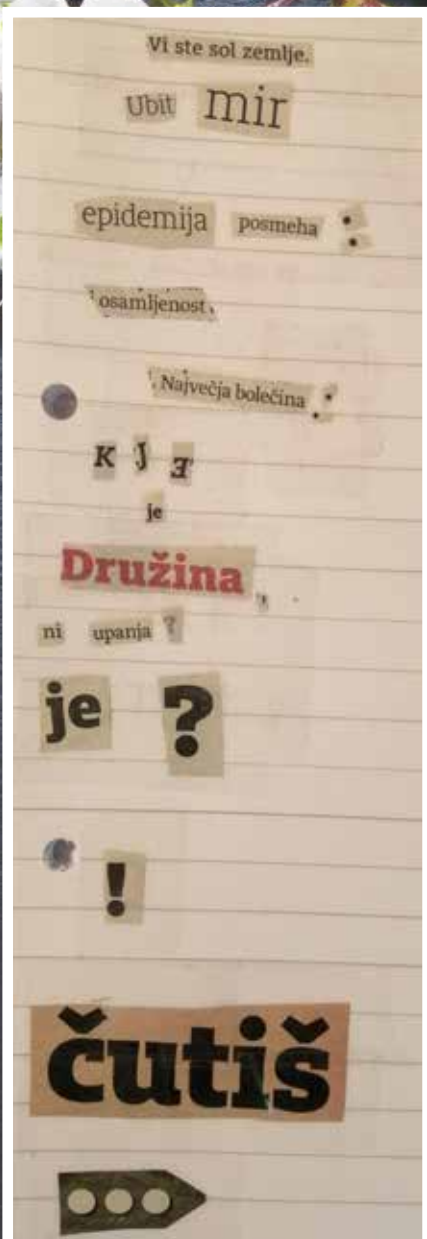
Glej naprej, so rekli.
Jutri bo prišel,
še preden se prebiješ čez včeraj.

Poglej okoli, so rekli.
Tvoja perspektiva je pomembna,
nihče ne mara ozkogledih.

In nekdo – majhen, nepomemben – je rekel: Poglej vase.
Le tako boš segel čez poglede drugih.

Petra Vinčec

Avtorica: Rahela Muri

